

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1 ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÖLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KOZLONYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 60— K
FÉLÉVRE 30— K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

A hit áldozata.

„Aki inkább szereti atyját és anyját, hogyanem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogyanem engemet, nem méltó énhozzám.” Mt. 10:37.

Az igazi, élő hit képes a legnagyobb áldozatra. Az igazi hit ugyanis nem bizonytalan vélekedés valamiről, vagy bizonyos tanítások elfogadása; nem is külső hozzátartozás valami szervezethez, hanem Istennel való kapcsolatból származó bizonyosság és minden kétséget kizáró meggyőződés olyan dolgokról, melyeket nem látunk és valósága olyan dolgoknak, melyeket reményünk. A hit úgy odaköt bennünket Istenhez, a legfőbb jóhoz, hogy az esetben, ha van hitünk, elmondhatjuk a zsoltárróval: «Náladnál egyében nem gyöngörködöm e földön!» És ha az Úr a mi legfőbb kincsünk, gyöngörködésünk egyedüli tárgya, akkor, ha kell, Neki fel tudunk áldozni más, igen értékes földi kincseket. Az Írás nem mondja, hogy apa, anya, fiu, leány tán nem becses földi kincs. Azt sem mondta az Úr Jézus, hogy ezeket a drága kincseket nem szabad szeretni. Csak jobban ne szeressük, mint a legdrágább kincset: magát az Urat! Aki fezi meg tudná tenni, az nem volna méltó Őhozzá! Nem volna igazi tanítványa! Te igazi tanítványa vagy-e az Úrnak? Nincs semmi, amit jobban szeretsz, mint Őt? Senki, kit fölébe állítasz az Úrnak, mert többet foglalkozol vele, több figyelemben részesíted és többet költesz reá idődből, pénzedből, fáradságodból, erődből, mint az Úrra és az Ő ügyére? Képes volnál inkább megválni és elszakadni apádtól, anyádtól, fiadtól, leányodtól, vagy bárki és bármj mástól, mint az Úrtól?

Helyezkedjünk vissza gondolatban, vagy 200 évvel korábbi időbe. Az 1733. év egyik szép tavaszi napján, három hajót látunk a Duna partján kikötve. Mind a három hajó fedélzetén asszonyok, gyermekek és férfiak zsúfolva állanak egymás mellett. Komoly, szinte szomorú az ábrá-

zatuk. Hisz még csak az imént bontakoztak ki a parton álló szeretteik ölelő karjaiból! Most is búcsúzásképen kendőiket lengetik felejük a hajóról és a vidéket bekerítő, barátságos hegyek felé vetnek bánatos tekintetet. Kik ezek az emberek? Kivándorlók. — Tán nem szerették hazájukat, vagy nem nyújtott nekik a hazai föld elég kenyeret a megélhetésre? Oh, kenyerük az volt elég, hazájukat is, azt a szép vidéket, szívük mélyéből szerették. De volt valami és valaki, ami és aki még kedvesebb volt nekik. Micsoda és kicsoda? A hitük, a Királyuk és Megváltójuk.

A kivándorlók az Ischel és Hallstadt vidékéről, hitük miatt kiüldözött osztrákok, kiknek megengedték, hogy Magyarországra és Erdélybe költözködjének, ahol — amint ígérték — szabadon gyakorolhatják majd „új” hitüket. — De miért nem indulnak már a hajók? Hisz minden készen van már az indulásra! — Halld csak!... Miféle moraj és zaj? A parton álló kíváncsi sokaság megoszlik. Katonák vonulnak fel az egyik hajóra. Néma csend a parton is, meg a hajón is. Mindenkit egy kérdés foglalkoztat: Mit akarhatnak a katonák? Végre megszólal az egyik közülök: «Parancsot kaptunk, hogy gyermekeiteket tartsuk vissza, hogy ők idehaza a „rég” hitben neveltessenek!» Mély csend egy pillanatra, mi alatt iszonyú vihar dúl a keblekben. Aztán az anyák fájdalma szívtépő sikolyban tör elő: «A gyermekeinket nem hagyhatjuk!» «Hát akkor hagyjátok el hiteteket!» kiált vissza válaszképpen a zord katona. «A hitünket nem hagyhatjuk!» — felelik elszántan a férfiak; aztán néhány csendes pillanat alatt küzdelem folyik a lelkekben. — De mi az? A férfiak ajkán fölzendül a hívők harci — és diadalmi éneke: „Erős vár a mi Istenünk!” Eleinte csak halkán zúg az ének néhány férfi ajkán. Majd mindjobban dagad a hangáradat. Az utolsó verset már valamennyien együtt énekelik: férfiak, asszonyok és gyermekek. És mikor e szavakhoz érnek:

«Kincsünk, életünk
Nőnk és gyermekünk

Mind elvehetik
Mit ér az őnekik!
Miénk a menny örökre!

akkor győzött bennük a hitnek az Úr iránt való lángoló szerelme, s a gyenge nők, erős hősök módjára, képesek már most a legnagyobb áldozatra Úrukért, Királyukért. Az anyák még egyszer megragadják drága gyermekeiket, össze-vissza ölelik, csókolgatják őket, aztán elfordult tekintettel átadják őket a katonáknak. Az apák pedig, talán attól való félelmökben, hogy a meghozott, nagy áldozatot mégis megsajnálhatnák az anyák: határozott fellépéssel követelik: «Most aztán induljunk ám már Isten nevében!»

Oh, kedves olvasóm, van-e olyan hited, mely képes ilyen áldozatra is? Ott is voltak ám apák és anyák, kiknek épen olyan kedves és drága volt a gyermekük, mint neked a tiéd! S mégis jobban szerették az Urat náluknál.

De azt mondod: Manapság már nem követel a hit ilyen áldozatot. Nem hallottál még Dr. Capadoseről, egy megtért zsidó keresztyénről és arról, hogy keresztyén hitéért mennyit kellett zsidó rokonai részéről szenvednie? És az ő példája nem áll egyedül a jelenkor történetében. De nemcsak zsidók, hanem u. n. „keresztyén“-ek is képesek arra, hogy legközelebbi hozzátartozóikat üldözik hitökért, meggyőződésükért. Tudok egy «keresztyén» férfiről, ki édes testvérhugával nem beszél azóta, mióta ez a nő komolyan veszi a keresztyénséget. S a nő elviseli ezt a fájdalmat.

Tudok olyan családról, kikkel rokonok, előbbi jó ismerősök megszakították az érintkezést,

Stanley M., a színész.

Londonban egy napon, az első orvosok egyikéhez jómodoru, finom úriember állított be. Sápadt arcán a mély vonások, homlokán gondszántotta ráncok súlyos bajra engedtek következtetni. Segítséget keresett. Az orvos gyakorlott szeme hamarosan felfedezte a betegség okát. Észrevette, hogy itt nem valami testi szenvedésről van szó, hanem inkább a kedély beteg valami bánatnak súlyos nyomása következtében. S ez a kedély-baj károsan befolyásolta a férfi testi egészségét is. Rövid gondolkodás után így szólt az orvos: „Orvossággal az ön baján nem lehet segíteni. Amire Kegyednek szüksége van, az nem más, minthogy sötét gondolatai eloszoljanak. Engedje meg, hogy a legjobb tanácssal szolgáljak, amit csak adhatok. Bizonyára hallott már arról a páratlan komikusról, ki napjainkban esténként kifogyhatatlan nevetésre bírja London közönségét. Ez a férfi segíthet magán. Menjen el hozzá, látogassa előadásait minden este, amikor csak fellép a színpadon s akkor egészségi állapota csakhamar helyreáll.” Erre a sápadt úr finom

mióta ez a család magára vette a «Krisztus gyálatát». S ez a család fájó szívvel bár, de magára vette ezt a terhet.

Ha a te hited nem kerül semmi áldozatba, ha kerülöd az Urért való összeütközéseket, ha félsz elveszíteni szülőket, testvéreket, barátok becsülését, emberek előtt való kedvességet, e világ előtt való érvényesülést s inkább meggyőződésedet, hitedet hagyod, világosságodat rejtöd véka alá, hogyszem kellemetlen légy nekik, akkor nincs hited, vagy ha van, annak gyenge lángja a véka alatt hamarosan kialszik. Figyelj a Megváltó intésére: »Aki inkább szeret mást ... mint engemet, nem méltó az én hozzám!«

R.

IZRÁEL-BARÁT.

Es ismét a zsidók

Ohajtják-e a zsidók Jézust?

A zsidók, mint egységes nép, még távol állanak az evangéliumtól és pedig tudatlanság következtében. De ne felejtjük, hogy ez a tudatlanság a legtöbb névleges keresztyént is távoltartja föle. Ha tudnák, hogy milyen dicső dolog az, megváltottnak lenni s megtapasztalták volna azt, amit a hívő keresztyén él át a Jézussal való közöségben, akkor nem zárkoznának el a zsidók sem az evangéliom elől. Mint egységes népnek, nincs alkalmunk a zsidóságnak az evangéliomot megismerni. Ehhez járul, hogy a keresztyénség is szomorú példát nyújt neki. Üldözőik legtöbbje keresztyénnek nevezte magát úgy, mint azok, kik legutóbb Ukrajnában üldözték őket. Ha ez a keresztyénség, akkor ők nem kérnek belőle és a

arcvonásaiban leírhatatlan fájdalom kifejezése jelent meg. »Oh, uram — sóhajtá — az a komikus én magam vagyok!«

Bizonyára nem csalódunk, ha azt mondjuk, hogy ilyen esetek sok más olyan egyénnél is előfordulnak, kik ehhez a szerencsétlen emberhez hasonlóan, gyakorlott színpadi szereplésükkel végtelen érzelmi gyönyörűséget szereznek az egybesereglett, élvezni akaró és kíváncsi közönségnek, mialatt saját szívükön mélységes, keserű bánat férge rág.

I. A színpadhoz vezető út.

Stanley Montague (olvasd: Montégju) 1809-ben született Dundee-ban, a gyönyörű fekvésű skót városban. Atyja jómodu és művelt hajóskapitány volt. Vele, meg édesanyjával és egy nőtestvérével, már mint kis fiú hajózta keresztül az Atlanti-océánt Newgorkban, a hatalmasan fejlődő amerikai világvárosban telepedett meg a család. Két évi, itteni tartózkodás után meghalt a családapa és a gyászoló édesanya, a fűrgé, értelmes és kedves kis Montague-ban talált vigasztalást. Reá és nevelésére fordította már most az

keresztység forrását, az Isten igéjét nem óhajtják megismerni. De vannak sokan Izraelben, kiket a Jézus isteni fensége vonz és kik megfapasztalták az evangéliom erejét. És Jézus még ma is sok helyen győz le és térít meg zsidókat is. Ezt e sorok írója, ki évek óta dolgozik, mint zsidómisszionárius, Isten iránti hálával tanusíthatja. A vágyódás és keresés Izrael-ben, ma tán erősebb, mint bármikor más időkben.

A cionizmus az eszménység bélyegét viseli magán. A zsidók lelkesednek nemzetiségükért, atyjáik országáért. Palesztina feltárult előttük. A zsidók ott védelmet és biztonságot keresnek, nem tán Anglia erős hatalma alatt, hanem Jehovának segítő karja alatt, mert Ő ezt megígérte. Palesztinában nagy a haladás. Kórházakat, iskolákat nyitnak. A Jeruzsálemben felállítandó egyetemnek már régen megvetették alapját, már tervet is dolgoztak ki és tanárokat hívtak meg. Palesztina újra való felépítéséhez 25 millió font sterlinget gyűjtenek és a zsidók örömmel adakoznak nagy összegeket e célra. Majd az ország maga fogja a népet meggyőzni az igazságról, a mint ezt Rabinovics, az ismert zsidó ügyvéd példája mutatja. Ezt orosz zsidók küldték ki Palesztinába, hogy földet szerezzen ott bevándorlók számára. Mielőtt útra kelt, valaki újtestamentommal ajándékozta meg és hozzátette: „Ebben megtalálja Ön annak a régi országnak és főbb helyiségeinek legfontosabb leírását”. Rabinovics Palesztinába érkezve, olvasni kezdte az újszövetséget. Meglátogatta Betlehemet és elolvasta azt a kedves történetet, mely az Úr Jézus születéséről szól és arról, hogy miként kísérték angyalok seregei a földre a Megváltót. Elment Názarethbe, egy ideig Galileában tartózkodott, meglátogatta a helyeket, melyekben Krisztus tanított, el is olvasta azokat a prédikációkat, melyeket ott tartott, aztán visszatért Judeába, felment az Olajfák hegyére és onnan letekintett a lábainál elterülő

Jeruzsálemre. Majd felnyitotta újszövetségét, hogy lássa, hogy mit művelt Jézus az atyják városában s olvasás közben eljutott a szenvedés történetére. Mivel jól ismerte az ószövetséget, eszébe jutott az, amit Ezs. 53. részében olvasott a Messiás szenvedéséről; felkeresté ezt, elolvasta újra, és úgy találta, hogy ezek a jóslatok Jézusban betűszerűleg beteljesedtek. Ezzel sok kérdésre kapott feleletet és szíve mélyében rejtőző sok titok megfejtve állt lelke előtt. Örömmel fogadta el Rabinovics már most az Úr Jézust, mint az igazi Messiást és így szólt: „Most megtaláltam azt a kulcsot, amely feltárja előttem az ószövetséget és a Szentföldet. Nem Rothschild, nem valamilyen kormány, hanem csak Jézus, a mi Megváltónk segíthet rajtunk egyedül.” Ezzel az ismerettel tért vissza Dél-Oroszországba. Itt nézeteiért túlzónak mondták. Rokonai egy ideig kerülték őt, de lassanként meggyőződtek arról, hogy Rabinovics valóban józan és valami nagy eseményt élt át. Követőinek száma mindig nagyobb lett.

Igy lesz a zsidókkal is a jövőben. Palesztinában majd eljutnak az igazság megismerésére, mert a kövek fognak ott beszélni és az összes szenthelyek bizonyosságot fognak szolgáltatni arról, hogy a Messiás már régen eljött. Ekkor az evangéliom majd, mint Istennek ereje fog megnyilvánulni nekik is. Ugyanaz az evangélium, mely megtérésre birt egy Zakeust, Nikodemust, egy tarzusi Sault, téged, meg engem, ugyan az fogja átalakítani a jelen korban is a zsidókat. Isten ezt megígérte s azért meglesz: „Azért: „Menjetek széles e világra és hirdessétek az evangéliomot minden teremtésnek, — tehát a zsidóknak is.

Ha az az indulat van bennünk, mely volt a Jézus Krisztusban, akkor nem cselekedhetünk másként, minthogy részvételt viseltetünk Izrael iránt. Nem akarunk semmit eltitkolni, vagy szé-

anya feljes erejét és gondját és büszkén tekintett a rendkívül tehetséges, szép külsejű és megnyerően kedves gyermekre. Midőn hét éves volt a gyermek, a család átköltözött az Ujskócia tartományban levő Halifax városba, mely a tengerparton feküdt. Hogy az akkori időben minő tanításban részesült a fiú, hogy milyen könyveket olvasott és milyen dolgoknak örvendett, azt nem tudjuk. De különös körülmény már akkor ébresztett szívében vágyódást színművek iránt. Édesanyja ugyanis beemenetelt talált Halifax városának legelső házába, Ujskócia tartomány brit-kormányzójának családjába. A fiatal gyermeket az előkelő családban éppen olyan szívesen fogadták, mint magát az édesanyját. A kormányzó gyermekei és a kis Montague összebarátkoztak. A kormányzói palotával egy magánszínház is állt kapcsolatban, melyben a kormányzó gyermekei és velők érintkező más gyermekek is, időnként fel-felléptek. Ezek közé tartozott a fiatal Montague is. Gyakorlottsága és finom modora, valamint az a bátorság, mellyel szerepét játszotta, általános tetszéssel találkozott. És az a csábító dicséret, mely a hallgatóság részéről áradt feléje, azt a vágyat

ébresztette fel benne, hogy életét a színpadnak szentelje. Ettől kezdve színdarabok képezték legkedvesebb olvasmányát.

Nemsokára azután, 1819-ben, az özvegy Stanleyné visszatért mindkét gyermekével a régi brit hazába. Liverpool, a nagy kereskedelmi város lett most a lakóhelyük. Új barátokkal ismerkedett meg a szeretetreméltó család, de oh, egy sem volt közöttük, ki az édesanya, vagy a felnövekedő gyermekek szívét, magasabb, vagy örökkévaló javakra irányította volna. A fiatal Stanley kedve egyre nagyobb lett a színpad iránt. Majdnem kizárólag csak olyan könyveket olvasott, melyek alkalmasak voltak érdeklődését kielégíteni, a város színházait növekvő vágygal látogatta és odahaza drámai jelenetek elszavalásával és egyéb szónoklatok befanulásával gyakorolta magát. Lényének eme alapösztone mellett, csak még a rajzolás vonzotta — és ezt Isten rendezte el így.

Barátainak biztatására és szíve vágyát követve, a színészpályára lépett. Életrajzírója ezt mondja róla: „A színpad már gyermekkorától ellenállhatatlan erővel vonzotta; itt, szíve kíván-

píteni, hanem egyenesen bevalljuk, hogy Izrael által sok baj jött a világba; de azért az üdvösség, mely tőlük jött, mégis nagyobb, mint a baj. Mi lenne veled a Biblia, Jézus és az apostolok nélkül? Ne feledd: az üdvösség a zsidóktól származik! Azért imádkozzál Izraelért és kínáld fel nekik az evangéliumot! Erre ugyanis a hála és a részvét kötelez.

Isten országában egy munka sem oly fontos és oly reményteljes, mint a zsidó-misszió. Minden bibliaolvasó ismeri Pál apostolnak híres mondását a zsidókról: „Ha az ő elvettetésük a világnak megbékélése, micsoda lesz a felvételök, hanem ha élet a halálból?” Először meg kell térnie a zsidóságnak, akkor majd beáll a Jehova szolgálatába és így majd ismét az áldásnak folyamai áradnak ki Palesztinából. dr. F. A.

KÜLÖNFÉLÉK.

Tagfelvétel. Kaposzsekcsón néhány egyén csatlakozásával ismét nagyobb lett ottani kicsiny seregünk. Febr. 12-én, hárman próbára, ketten rendszeres tagokul vétettek fel, ottani gyülekezetünkbe. Ez a növekedés annál értékesebb, mert Kaposzsekcsón nem könnyű methodistának lenni. Aki erre a lépésre elszánja magát, az számol azzal, hogy a „Krisztus gyalázatát” bőséges mértékben viselheti. Van ott még több „titkos tanítvány” is, kik őszintén szeretik az Úr Jézust, de a világtól, a közvéleménytől, tán bizony még a Krisztus kereszttjétől való félelem miatt nem mernek nyíltan a „megvetettek” közé tartozni. Oh igen, a nehézségek — a kereszt nélküli keresztyénség sokaknak kívánatos és tetszős, de ne felejtjük: Ke-

sége szerint, szabadon követhette élénk fantáziáját és becsvágya is kényelmes és könnyű úton juthatott itt fényhez és kitüntetésekhez. York városban, az első színház igazgatójával folytatott megbeszélés után, 1824-ben, alig tízénöt éves korában első ízben lépett fel a színházban. Deli, szép alakja, kitűnő előadása, hangjának tiszta csengése, a természetesség, mellyel szerepét játszotta —, mindez a közönség kedvencévé tette. Útiránya ki volt jelölve. Csakhogy az eddig erkölcsileg fedhetetlen ifjú lelkébe akkorlájt olyan konkolyvetés történt, mely keserű gyümölcsöket termelt. Stanley barátságot kötött egy, a művészet iránt hozzá hasonló módon lelkesedő, tehetséges fiatalemberrel de ez az ember hitetlen volt és csúfolódó minden szent dolog felett. Stanley eddig még tisztelettel viseltette szívében Isten és szent dolgok iránt. Barátjának szellemes élcségsége azonban csakhamar és csodálatos eredménnyel ölte ki belőle azokat a nemesebb csírákat és miután az Istenben való hit korlátait ledőltek benne, a szerencsétlen —, kormány és iránytű nélküli hajócska vigan sikolhatott ki a világi gyönyörök széles, sivar tengerére és himbálódhatott szélben, hullámok közt. Erre rossz idők következtek.

reszt nélkül nem lesz korona sem! Sokan, kik tiszteletben tartják a kereszt jelvényét, kik tán meghajolnak annak felmutatására, vagy kalapot emelnek, keresztet vetnek, ha elmennek egy-egy kő- vagy fa-kereszt mellett, — esetleg dísz gyánánt, mint ezüstből vagy aranyból készült nyakéket, külsőleg magukra is aggatják, — az igazi keresztet, a Krisztus nevéért való szenvedéseket, mellőztetéseket, bántalmakat, a Vele- és Érte való naponkénti meghalást belsőleg, szívükben nem veszik magukra. De mit mond az Úr Jézus igazi tanítványairól? Azt, hogy: „Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt, az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az megtartatik.” Mt. 10: 22. Hol vannak ezek az igazi tanítványok, ezek az igazi keresztyének ma?

Átöröklődött terheltség. Nemrég hallgatták ki Berlinben a törvényszéknél, a hirhedt Grossmann tömeggyilkost. Újra meg újra nyomára jöttek olyan gyilkosságoknak, melyeket ő követett el. Ezt a szörnyeteget időnként olyan vértfátság szállta meg, mely iszonyú érzékiséggel volt kapcsolatban. Ilyen érzékmámorban követte el gyilkosságait asszonyokon és leányokon. Már 14 évet előbb leült a börtönben, egy 7 éves leánykán elkövetett erőszaktevélet miatt, melynek következtében a gyermek meghalt. Újságok jelentése szerint Grossmannnak egyik testvére a tébolydában, a másik a sonnenburgi fegyházban halt meg. Mindkettő súlyos erkölcsi kibágásokat követett el. Atyjuk iszákos volt, anyjuk vérbajos. Oh, de igaz az Úr fenyegetése: „Megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedigigen!” (II. Móz. 20: 5.) Ifjú vigyázz, az érzékiség sikamlós lejtőjén mindig mélyebbre súlyedsz! A Sátán először csak a kis újjadat akarja, azután egész karodat és tenmagadat testestől-lelkestől ragad a legiszonyúbb romlásba!

Mindamellét a fiatal Stanley dicsősége évről-évre növekedett. Már 1828-ban fényes feltételek mellett meghívást kapott Edinburgba, a »Király-színház«-hoz; és amelyik este Stanley játszott a színpadon, mindig zsúfolásig tellett meg a színház. Isten kegyelme azonban látott egy fonalat, amelyen még tarthatta ezt az ifjú tehetséges színészt is; és ez a rajzoláshoz való szeretete volt. Edinburg gyönyörű vidéke többszörönként kicsalogatta őt a szabadba és gyakran órákon át ült egy-egy magános hegyen, vázlatkönyvét a térdén tartva s a hasonlíthatatlanul szép tájképeket rajzolva.

Nem mindig volt egy helyen. A „Király színház” Dublinban, Írország fővárosában — aztán maga London, a brit főváros, egyaránt óhajtott lefoglalni a híres, fiatal művészt. S mégis a fiatal skót, vágyott vissza szűkebb hazájába, Skóciába; a természet barátja a füstös, piszkos Londonból Edinburg regényes környékére óhajtott vissz térni. 1833-ban szíve vágyának engedve egy Edinburgba szóló, újabb, megtisztelő meghívást el is fogadott.

Folyt. köv.

Böjt. Elmúlt az idej, hosszú farsang. Az embereknek volt bőven alkalmuk kimulatni magukat. De hányan meg is terhelték lelkiismeretüket! Most elült a hangos zene-bona. Az emberek kijózanodhatnak, magukba szállhatnak, komolyabb gondolatokkal foglalkozhatnak. Tán most ráérnek figyelni arra, amit már a farsangban is szeretünk volna megmondani nekik. Egy közismert, jelenkori magyar költőnk a farsangban, abból az alkalomból, hogy őt is felkérték egy mulatságon a „védnök“-ségi „tiszttség“ elfogadására, gyöngyörű költeményt írt, melyben elsírta fájdalmát szeretett magyar népe felett, mely ahelyett, hogy búsulna hona és saját maga állapotján, a sirja szélén táncol, mint az esseveszett. Természetesen, ő nem fogadta el a védnökséget. Vajha sokan volnának köztünk magyarok között, kik így szeretik népünket és hazájukat és így munkálnák javát! Akkor nagy Széchenyink szava hamar teljesednék: „Magyarország nem volt, hanem lesz.“

— **Sovinizmus és udvariasság.** Kevés-sel a háború kitörése előtt egy francia W.-ben volt látogatóban. Egy este őt német ural utat egy asztalnál, s mert nem társalognak velök német nyelven, a németek az ő kedvéért franciául beszélgettek. Ez annyira tetszett neki, hogy egy francia újságba küldött tudósításában többek között ezeket írta: „Valóban már nem vagyunk méltók a «Grande Nation» címre, mert arra egy történetesen összekerült társaság Párisban képtelen volna, hogy csupa udvariasságból, egy középük keveredett német kedvéért, ennek anyanyelvén társalognak.“

Clark E. Ferenc dr. Magyarországon.

Clark dr., a „Christian Endeavor Society“ megalapítója újra (immár harmadszor) meglátogatta hazánkat. 70 éves kora mellett is feleségével együtt fáradhatatlanul látogatja az egész világ szövetségeseit. A múlt évben 25 mérföld utat tett meg. Bennünket magyarokat különösen melegséggel szeret, pár héttel ezelőtt is az erdélyi szövetségek támogatására hatalmas adományt küldött. — Február 25-től március 6-ig lesz Magyarországon (azután Finn-, Eszt- és Lettországra megy, hol virágzó CE. munka folyik), ez idő alatt felkeresi Debreczert (febr. 28.—márc. 1.) és Nyiregyházát (márc. 2.—3.), hol szintén előadásokat tart, de legtöbb időt Budapesten tölt. A *Bethánia-Egylet*, mely a Christian Endeavor-munkát ezelőtt 22 évvel Magyarországon is megkezdette (most alakult meg épen Karczagon, Miskolczon és Kassán), márc. 5-én d. u. 5 órakor a Kálvin-téri templomban **hatalmas vallásos estélyt** rendez, melyen Clark dr. fog nagyszabású előadást tartani a mozgalomról. Lesz karének, szólóének és bibliamagyarázat is. Belepődij nincs. A Bethánia-Egylet mindenkit szeretettel meghív.

Pályázat A Magyar Fajmentés címen megindult s különösen a dunántúli egyke ellen szervezett misszió 8 darab 500 koronás, összesen 4000 kor. pályadíjat tűz ki olyan gyermek és ifjúsági, versben vagy prózában megírt irodalmi műveknek jutalmazására, amelyek alkalmasak arra, hogy az egyke gyermek lelkében felkeltsék a természetes és igaz vágyakozást a testvérek után, az ifjak szívében pedig a tiszta élet és bibliai-istenes világnézet, valamint a gyermekáldásban gazdag családi élet szépsége iránt. A pályaművek lehetnek történetek és elbeszélések vagy eszméltető, — tanító elmélkedések. De lehetnek hangulatos és ötletes gyermek versikék, jelmondatok és apróságok, kisebb beszédek vagy párbeszéd, amik az irkák és iskolai füzetek fedeleire is sikeresen használhatók. Mindegyik mű terjedelme körülbelül 1 nyomtatott iv legyen. (16 oldal, szöveg tükör 9x15 cm.) Az elfogadott és jutalmazott művek a Magyar Fajmentés kizárólagos tulajdonát képezik. A jelíges levéllel ellátott pályaművek 1922. március 31-ig e címre küldendők: Magyar Fajmentés Budapest, I., Bercsényi-utca 10. IV. 5.

— **Házvétel.** Györkönyi gyülekezetünk, mely eddig egy özvegy szívességéből juttatott, kicsiny szobában volt kénytelen szorongani, most szép otthonhoz jutott, Isten segítő kegyelme folytán. Egy nagyobb házat sikerült vétel útján szerelnünk, melyben lesz nemcsak nagyobb imaterem, hanem lakás is a prédikátor számára és kisebb játszótér is, vasárnapi iskolásaink részére. Növelje az Úr így «befelé» is az Ő országát!

— **Menyegző.** Sommer János, györkönyi gyülekezetünk és Hecker Erzsébet, kaposszekcsői gyülekezetünk tagja, február hó 16-án, Györkönyben, szerény ünnepség keretében léptek házasságra. Isten áldása kísérje őket új otthonukba, a baranyai Gyöngyösmellékre és teljesítse azt a kívánságunkat, hogy legyen az ő hajlékuk «hegyen épített város» és családi életök hasonlatos ahhoz a bölcs emberhez, aki kősziklára építi az ő házat.» Mt. 5: 14. és 7: 24.

— **Munkából való kilépés.** Csopják Gábor, alkoholmentes éttermünk eddigi vezetője, — a presbitérium határozata folytán — munkánkából kilépett. Amit ezután tesz, azt nem a meth. egyház megbízásából teszi, miért is érte nem viselhetünk semmi felelősséget. Gyülekezeti tagjainkat is figyelmeztetjük erre s kérjük őket, vigyázzanak és óvakodjanak minden elhamarkodott lépéstől, mely után minden esetre késő bánat és csalódás fog következni.

| | | |
|--|-------------------------|--|
| | VASÁRNAPI ISKOLA | |
|--|-------------------------|--|

Csak 100 K. naponként.

Édesanyám, jer ide kis időre! »Mit akarsz édes fiam?« Úlj ide mellém és nézd, milyen számtani feladat van itt felírva! »Milyen, Jóska?...« Ma délelőtt a következő feladatot kaptuk a tanító úrtól: Számítsátok ki, hogy mennyi pénzt költ el valaki 20 éven át, ha naponta 100 K-t ad ki szeszes italra? »És kitaláltátok?« kérdi az édesanya.

Egyik azt mondta, hogy 100.000 K., a másik: 200.000 K. Végre a legjobb számoló „Ottó” azt mondotta, hogy körülbelül 500.000 K-nak kell kijönni. Erre aztán mindenki jót nevetett. A tanító úr azt mondta, hogy számítsuk ki otthon.

»És kiszámítottad már Jóska?« Igenis, de nekem még több jött ki, mint Ottónak. »És mennyi jött ki neked?« 730.000 K., de ez lehetetlen ugyebár?

Az édesanya leül és számol... »Nekem is annyi jött ki, Jóska,« felelő aztán. Majd ismét számol... végre is így szól: »Mindén bizonynyal annyi.«

Anyukám, de nem fogyaszt el apa is 100 K-át naponta? Az édesanyja felelet helyett nagyot sóhajtott. Édesanyám, én ha nagy leszek nem fogok inni pálinkát. Az anya megcsókolta és aludni küldte kisfiát.

Fél 8 óra volt. 9 órakor hazajött Jóska apja. Minden este részegen ért a házhoz. Ha hívták bibliaórára, nem akart elmenni. Mindig mentegődözött: »En nem iszom sokat. Nem nagy főke lenne abból a pénzből, amit eliszom.« Most este felveszi a táblát, amelyről a következőket olvasta le:

»20 éven át 730.000 K-át ivott ek« Az nagyon iszákos ember lehetett, gondolta magában Jóska apja. Aztán csak néz, egyre néz a táblára. Látja, hogy az az ember csak 100 K-át fogyasztott el naponként. »Az nem lehet — gondolta — En sokkal többet fogyasztok el és nem vagyok iszákos.« Majd kezdi ő is utána számítani a példát. Neki is annyi jött ki, mint a fiának. Ma az apa csendesebb volt és hamarabb tért nyugodni, mint máskor, de nem tudott aludni.

Még érdekesebb volt, hogy másnap este korán jött haza és nem ivott semmi szeszes italt. A felesége örömmel említi: »Nagyon örveńdek, hogy ily korán jöttél haza.« Vacsora után így szól a férj: »Most megyek!« Talán csak nem?... Hová megy lelkem?« — kérde aggódva a feleség. »Elmegyek a gyülekezetbe« — válaszol a férj. A kisfiának számtani művelete annyira megindította, hogy kénytelen volt elmetni békéseget keresni.

Bibliai kérdések.

Melyik hatalmas király volt 7 évig örült?

Ki volt az első király a földön?

Kit mond a Szentírás legnagyobb próféta-
tának?

M. J.

Fény sötétség után...

Fény sötétség után
Szünet harcra,
Öröm könnyek útján,
Gyönyör bajra!
Esőre jó a nap
Átokra idv
Terhekre enyhet kap
Pihen a szív.

Gyászra égi malaszt,
Sebre balzsam;
Bűn igájától azt
Szabad nyakam.
Gyengeségre erő,
Dics szegyenre;
Viharra majd eljő
A várt béke.

Csené, zavargásokra;
Küzdve győzés,
Gyaláztatásokra
Megbecsülés.
Keresztre korona
Vér után bér
Úrunk adományja,
De sokat ér!

Kinra gyönyör, Jölet
Szegénységre,
Száműzésekért
Otthon végre!
Halál után élet
Teljes bőség,
Könnyekre dicsének
Föld után ég.

Havergal F.

F. R.

| | | |
|--|----------------------------|--|
| | BIBLIAOLVASÓ KALAUZ | |
|--|----------------------------|--|

| | | |
|--|-------------------------------------|--|
| | a Szentírás naponkénti olvasásához. | |
|--|-------------------------------------|--|

1. Keresztyén gyülekezeti élet.**Szerda, március 1. Személyes rendelkezések.**

I. Kor. 11: 1-2. Miként a 7. fejezetben, úgy itt is különbséget tesz az apostol isteni megbízás és személyes rendelkezés között. A gyülekezeti élet rendjére vonatkozólag Pál apostolnak voltak személyes meghagyásai a mellett, hogy az Úr rendelkezéseit követte s valósította meg. (v. ö. I. Kor. 11: 23.) Egyéniségünket Isten Lelke nem szünteti meg tehát, hanem megdicsőíti. Pál annyira Isten Lelkének hatása alatt állott, hogy személyes véleménye, saját rendelkezése, gondolkodása, élete legjobb tudása szerint mindenben fedte az Isten akaratát, (I. Kor. 7: 40.-b.) úgy, hogy nyugodt lelkiismerettel mondhatta: »Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztus-é!« Te is elmondhatod ezt legjobb tudásod szerint? Ennyire Isten Lelkének hatása alatt áll a Te életed is, minden ízében, részében?

Csütörtök, március 2. Asszonyok magatar-**tdása nyilvános istentiszteleteken.** I. Kor. 11: 3-15.

Pál nem azt mondja, hogy asszonyoknak nem szabad

imádkozni, vagy profétálni, hanem, — hogy ezt nem illik nekik fedetlen fővel tenni. Mert fedetlen fővel járni annyit, mint haját lenyíratni. Ez pedig az erkölcstelen nőknek a jele és büntetése. Aztán, a keresztyénség által, a férfiaknak való pogányos alárendeltségükből felszabadult nők, ne akarjanak a férfiaknak elébe lépni s rajtuk tán uralkodni. Ez a két szempont: az illendőség és az emancipáció túlkapásaitól való tartózkodás még ma is figyelembe kell, hogy jöjjön annak a kérdésnek az eldöntésénél, hogy milyen legyen a keresztyén nő magatartása a gyülekezeti életben? Te méltónak bizonyílsz-e a „keresztyén“ névre ruházódásodban, gondolataidban, érzéseidben, életmódodban és cselekedeteidben?

Péntek, március 3. Versengeni nem keresztyén szokás. I. Kor. 11 : 16. Igazi keresztyének képesek arra, hogy a békeség kedvéért inkább lemondanak saját jogaikról. Valaki egymagában nem versenghet. Ehhez kettőre van szükség. Azért térj ki az elől, ki beléd kötekedik! A versengés nem az Úrtól van, hanem az ördögtől. Jak. 3 : 16. A keresztyének másban találják örömeiket. Fil. 2 : 2—3. A keresztyének közt előforduló különböző szokások, nézeteltérések miatt való versengés is bűnös, testies.

Szombat, március 4. Szeretlenség, mint a gyülekezeti élet veszedelme. I. Kor. 11 : 17—22. Az első keresztyének este vették az úrvacsorát. Előzetesen azonban a magukkal hozott, eledelt közös vacsorán fogyasztották el hasonlatosan ahhoz a módhoz, mely szerint az Úr Jézus is először közös vacsorán költötte el tanítványaival a páska bányát s ezután szerezte az úrvacsorát. A keresztyének ezen közös vacsoráit szeretetlen-dégségnek nevezték. Erre gazdagok, szegények, különbözőség nélkül ültek az asztalokhoz s közösen fogyasztották a felszolgált eledelüket. Korinthusban azonban, úgy látszik, elszakadtak egymástól a gazdagok és szegények. 18. vers. Valószínűleg külön asztalokhoz ültek s a gazdagok nem adtak már eledelükből a szegényeknek. 21. vers. Nem fordulnak elő hasonló esetek ma is a gyülekezeti életben? Sok gyülekezetben a szegénynek hátrább kell ülni a templomban, mint a gazdagoknak. Sőt a gazdagok egyes jobb helyeket ki is bérelhetnek maguknak. Te hogy kezeled keresztyén testvéreidet? Szeretettel-e, vagy önzéssel?

Vasdrnap, március 5. Az úrvacsora szentsége. I. Kor. 11 : 23—34. Pál apostol az úrvacsorára vonatkozólag nem a többi apostoltól, hanem magától az Úrtól vette, közvetlen kijelentés útján (23. vers.), hogy az nem valami ősi, jó szokás, hanem magának az Úrnak rendelése, mellyel az Ő hívei, az Ő emlékezetére élnek s az Ő halálát hirdetik, amíg csak eljövend. 26. vers. Vagyis az egyes hívő vallja: „Jézus magára vette az én bűneimet s az ezekért engem megillető büntetést is“ és Reá tekintve, bizalommal várhatom a győzelmet bűneim felett, mint olyan, ki meghaltam a bűnnek és élek Istennek. Azért, ki ezt szíve meggyőződésékként nem vallhatja, ne menjen az Úr-asztalához. Az úrvacsora vételét komoly önyizsgálatnak kell megelőznie, mert ki méltatlanul, könnyelműen él vele, az lelki életének kárára teszi. 30. vers. Azért becstüld meg az Úr testét s vizsgáld meg magad komolyan, vajjon tagja vagy-e ennek a testnek?

2. Kegyelmi ajándékok a gyülekezeti rend mellett a középülés szolgálatában.

Hétfő, március 6. A szent Lélek által munkált kegyelmi ajándékok ismertető jele. I. Kor. 12 : 1—3. A korinthusiak pogányok voltak s hajdan csak sejhették Isten nagy hatalmát, de nem ismerték. Hatásos csodajelek azért mégis fordúlhattak elő náluk is. (II. Móz. 7 : 11., 22. ; I. Sám. 28. ; Csel. 8 : 9—11.) De ezek gonosz lelkek által történtek. A szent Lélek által munkált kegyelmi ajándékoknak és ezek gyümölcseinek világosan felismerhető jelei vannak. Egyik jele például az, hogy, aki általa szól, nem mondhatja Jézust átkozottnak. A szent Lélek megdicsőíti az Úr Jézust. Egy másik jel az, hogy senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szentlélek által. Ki tehát Jézus Istenségét tagadja s nem ismeri el Őt Úrnak, királyának, az, ha mindjárt nagy, csodadolgokat is művelne, nem áll a Szentlélek hatása alatt. A spiritisták is hivatkoznak a Szentlélek által munkált kegyelmi ajándékokhoz egészen hasonló tapasztalatokra, de ők nem ismerik el Jézust Úruknak.

Kedd, március 7. A kegyelmi ajándékok isteni forrása. I. Kor. 12 : 4—7. A gyülekezet kegyelmi ajándékaiban a Szentlélek, — a különböző szolgálatokban az Úr Jézus, — a cselekedetekben és erőnyilvánulásokban az Atya jut kifejezésre ; az egész hívő gyülekezetben tehát a háromságos egy Isten munkálkodik. Az egyeseknek azonban nem öncélra nyújtanak a különböző kegyelmi ajándékok, hanem az Úr dicsőítésére és a gyülekezet épülésére.

Szerda, március 8. A különböző lelki ajándékok. I. Kor. 12 : 8—11. Kilenc ilyen kegyelmi ajándékról van szó. 1. Bölcséségek beszéde az a tehetség, hogy különösen nehéz, döntő lépéseknél, olyan tanácsot adhatunk, mely teljesen fedi az Isten akaratát. 2. Tudományok beszéde az az ajándék, hogy képesek vagyunk Isten gondolataiba a rendesnél mélyebben bepillantani és titkait megérteni. 3. Hit, mely tetelhatározásokra képes (Mt. 17 : 20.). 4. A betegségek gyógyítása nem természetes úton. 5. Általában csodadolgok művelésének képessége (Csel. 16 : 18. ; 9 : 40. ; Mk. 16 : 17—18.). 6. Prófétálás, vagyis Isten akaratának és útjainak hirdetése Lélek által, akár a múltból, vagy a jelenből, vagy a jövőből merített tárggyal. Ezzel kapcsolatban volt mások gondolatvilágába és szíve állapotjába való betekintésnek képessége is. 7. Lelkek megítélésének tehetsége, mely által megkülönböztethető egymástól Isten Lelkének és idegen hatalmaknak munkája. 8. Nyelveken szólás, melynek kétféle neme volt: a.) előre meg nem tanult, idegen nyelveken való szólás, mint az első pünkösdkor (Csel. 2.) b.), s olyan szavak vagy hangok kimondása, melyek nem tartoznak egyik emberi nyelvjárásba sem. Ezeknek a szavaknak értelmzésére a 9. kegyelmi ajándék, képesít: a nyelvek magyarázása. Ezeket az ajándékokat az Úr adja, ahogy neki tetszik s ahogy Ő akarja. Milyen szegény a mai keresztyénség, az ilyen lelki ajándékokban! Alázkodjunk meg s kérjük az Urat, hogy készítsen fel magának ismét olyan gyülekezetet, melyben Lelke teljességével munkálkodhatnék.

Csütörtök, március 9. A Krisztus testének különböző tagjai. I. Kor. 12 : 12—27. Amint a testünk tagjai különbözők, úgy a lelkiadományok is különbözők.

kép oszlanak meg a gyülekezeti tagok között. De nem azért, hogy miattuk irigykedjen egyik a másikra. A test tagjai sem versengnek. A legkisebb tag is az egész testet szolgálja és ezért nélkülözhetetlen. Krisztus testének minden tagját az Ő Szelleme járja át, mint eleferő. Kiben ez a Szellem nincs, az nem tag az Ő testén. Ezzel a Szellemmel való átitatás és keresztség a fontos, a vízzel való keresztség ennek csak jelképe. 13. vers.

Péntek, március 10. A keresztyén gyülekezeti szolgálatok különbözősége. I. Kor. 12 : 28—31. A különböző szolgálatok csak úgy, mint a különböző lelkiajándékok isteni rendelésre vihetők vissza. A keresztyén gyülekezetben egymáshoz való viszonyuk, a Fil. 2 : 3-ben foglalt igékkel jellemezhető: „Alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál.” Az egyes ajándékok és szolgálatok különböző értékelése emberi dolog, az Úr a szív állapota: az alázatosság, hűség és szeretet által ítél meg mindenkit, különbség nélkül. A lélek gyümölcsei a: *szeretet-tel kezdődnek*, (Gal. 5 : 22.) és a Lélek ajándékai a *szeretet*-ben érik el *csúcspontjukat*.

Szombat, március 11. A szeretet nélkülözhetetlen. I. Kor. 13 : 1—3. Pál apostol összehasonlítja a szeretetet különböző- és különösképen értékelt lelkiajándékokkal. Ezek: a nyelveken szólás, a jövőmondás, a keresztyén tudomány, ismeret, a hegyeket mozgó hit. Azután összehasonlítja a szeretetet olyan cselekedetekkel, melyek képesek az emberek csodálkozását kiváltani, mint pl. a jótékonykodás és az önfeláldozás. És kimondja, hogy mind e kívánatos dolgok hiábavaló ürességek a szeretet nélkül. Hiába igyekszel emberek előtt tündökölni bármivel, ha szeretet nincs benned: semmi sem vagy Isten előtt!

Vasárnap, március 12. Milyen a szeretet? I. Kor. 13 : 4—7. Mert a szeretet mindent hiszen, azért hegyeket képes elmozdítani helyéből. Mert nem veszíti el soha a reményt, azért legyőzhetetlen. Az igazi keresztyének a legnagyobb kínok közt is megállták helyüket mindenkoron. A szeretet a legkitűnőbb teherhordozó. Annak örül, ha önmagát veszítheti el. Mennyi olyan tulajdonság foglaltatik a szeretetnek ezen rövid elemzésében mely képes arra, hogy az ember életét paradicsommá tegye! A szeretet az a korona, mely magában foglalja a különböző jó és szép tulajdonságok gyöngyeit. Megvan-e jellemmednek ez a koronája?

Hétfő, március 13. A szeretet örök tartama. I. Kor. 13 : 8—13. A gyermek külsőségekhez ragaszkodik. Az aranyozott dió kedvesebb neki, mint az igazi. Így vannak a korinthusiak, kik más lelkiajándékokat többre becsülnék, mint a szeretetet. Így vannak sokan a mai keresztyének közül is, kik nagyobb súlyt fektetnek külső formákra, ruházódásra, mint az ember igazi belső értéke. A szeretet nem azért nagyobb, mint a hit, meg a reménység, mivel az utóbbi kettő elmúlik, a hit t. i. látásra változik, a reménység pedig beteljesedik, amint sokan vélik. Hisz itt arról van szó, hogy *megmarad* a hit is, a remény is. Az örökkévalóságban is van hit, mint bizalomteljes ragaszkodás Istenhez és reménység is, mint újabb és újabb isteni dicsőségek kifejtésére irányuló várakozás. Hanem a szeretet Isten szíve és legteljesebb valója, lény, azért a legnagyobb és legdicsőbb az időben és az örökkévalóságban egyaránt.

Kedd, március 14. A nyelveken-szólásnak kisebb értéke van, mint a prófétálásnak. I. Kor. 14 : 1—25. A korinthusi nyelvekenszólás az egyes embernek beszéde, vagy imája Istenhez és nem használ a gyülekezetnek, a megmagyarázás adománya nélkül. (1—6. vers.) A gyülekezet javára az értelemmel való szólás szolgál (7—19. vers.). Különösen az ígéhirdető trombitájának kell, hogy értelmes, biztos zengése legyen! A nyelveken szólás azonban ítélet is a hitetleneknek, kikkel szemben az Úr már nem akar világosan érthető módon szólni, ha nem elrejtőzni. (20—25.)

Szerda, március 15. Minden ékesen és jó renddel történjék a gyülekezetekben. I. Kor. 14 : 26—40. Az első keresztyén gyülekezetben nemcsak egy ember hirdette az igét, hanem minden hívő hozzájárult adományával a közös épüléshez. Ebben a jó rendre kellett ügyelni. Erre nézve ad utasításokat az apostol. A jó rendhez tartozott az is, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben. Imádkozni, prófétálni szabad volt nekik is (v. ö. I. Kor. 11 : 5.), csak a nyilvános tanítástól tartózkodjanak! (34. vers és I. Tim. 2 : 12.)

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám 1. emelet.
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyiregyházdán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Kiadó: «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ» k. f.
Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1 ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI-ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 60— K
FÉLÉVRE 30— K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA.

A csodagyógyulás.

Fiam, megbocsáttattak néked
a te bűneid. (Márk. 2, 5.)

Négyen hoznak az Úr Jézushoz egy beteget. (3. v.) Valóságos emberroncs, önmagával fehetetlen, minden mozdulatra képtelen. Az Úr mélyen a szeme közé néz, sőt beletekint oda, ahol gondolatainkat rejtve tartjuk, de ahol egész életünk, minden tettünk fel van róva eleven, lángoló betűkkel. Nézi, kutatja, vizsgálja annak a béna testének az életét. Sötét, minden éjféli árnyéknál feketébb foltok, utálatot keltő szenvedélyek, skarlátpiros bűnök vonulnak el szemei előtt. — Oh, te béna, tudod-e miért nyomorodott el a te tested, mi szivta ki belőled az életerőt? A te bűneidnek égbe kiáltó nagysága és sokasága emésztett meg téged, azért vagy nyomorult, kínos, szomorú teher önmagadnak.

És a beteg? Belenéz azokba a tiszta szemekbe, melyekben még soh'sem égett a bűnnek emésztő, lángoló tüze; abba az arcba, melyen még csak nyoma sincs a Kain bélyegének, mely szelid, mint a csendes irgalom és úgy érzi, hogy valami ellenállhatatlan erő ösztönzi, kényszeríti, hogy ebben az órában számadást tartson önmagával. Egy perc csupán csak, amíg ez a szelid arcu ember ráfüggeszti csodálatos szemét, de ez egy perc alatt, mint valami nyitott könyv, úgy áll előtte egész multja. És micsoda mult? Nemcsak a tetteket látja, hanem az okozati összefüggést is. Nyomorult állapota már nem rejtély előtte; önmagának mondja: „Megemésztett téged a te bűneidnek sokasága.” Nyomorult életnek nyomorult vég a szükségszerű következménye.

Hány siralmas emberroncsba ütközünk ma úton-útfélen. És, ha kérdeznők tőlük: „Mi szivta ki belőled az életerőt, mi vette el izmaid rugalmasságát, mi tette fakóvá, pergament szárazzá az arcodat?” — sok különös feleletet kapnánk. Az egyik talán így hangzanék: „Hűlés, kedvezőtlen életkörülmények tettek beteggé engem” — a másik talán így: „Sorscsapásnak, nagy tragédiáknak vagyok szomorú áldozata”. Hiszen lehet, hogy sokszor úgy van, de vajjon a hűlésnek és a tragédiának nincs okozati összefüggése azzal, amit úgy nevezünk: bűn? A kórházainknak, az elmeegógyintézetekünknek és börtöneinknek a száma sokkal kisebb volna és sokkal kevesebb volna azoknak a számalomra méltóknak a száma is, akik azokban lakni kényszerülnek, ha nem volna bűn.

A bűn az, ami beteggé teszi a tüdőt, sorvasztja a hátgerincet, ami kiszívja az erkölcsi erőt a lélekből. Mily gyakran halljuk az orvos ajkairól, amikor valamelyik betegnek az ágya mellett áll a szomorú ígét: „A bűn!” S mily gyakran vagyunk mi magunk is kénytelenek ugyanazt az ígét ajkunkra venni, amikor valamely fiatal léleknek a koporsóját álljuk körül. Szörnyűséges, félelmetes erő a bűn. Ennek illusztrálására hadd mondok el egy régi mesét: „A halál megáll az útca sarkon. Az emberek akik jönnek, rémült arccal tekintenek rá és félelmükben a földig hajolnak. A halál jóleső érzéssel szemléli ezt. Végül jön valaki, aki rá néz és közömbösen megy tovább. A halál csudálkozik ezen és utána szól: „Állj!” Az megáll. „Nem félsz tőlem” — szól a halál. „Nem.” — feleli a kérdezt. A halál szól — úgy látszik nem ismered még a hatalmamat, majd megmutatom neked. Nézz oda — ujjával az útca végére mutat, ahonnan vágatva jött egy emberekkal meg rakott kocs; amikor vagy egy tíz lépésre ért hozzájuk, a kocs hirtelen felborult s ahányan csak ültek benne, mind halálukat lelték. Nos — szól a halál — nem rettegsz tőlem? Az közömbösen felel: — Ez semmi! — A halál nagy szemeket mereszt rá és így szól: Ez még semmi? Nos jöjj velem. — Hirtelen ott teremnek egy városban. Ahány harangja csak van a városnak, az mind zúg, melen, szomorúan. Az utcán egymás után viszik végig a koporsókat. Mi ez? — kérdezi az, akit a halál magával hozott. — A pestis magvát szórtam itt el, tavaly és most aratok. Mondd, nem félsz az aratástól? — Az közömbösen felel: Ez semmi! A halál még tágabbra húzza a szemét. Egy pillanat múlva rettenetes csatater felett visz el az útjuk. Az ágyúk dörögnek, ropognak a fegyverek; komandó szó és irtózatossal halálhörgés tölti be a levegőt és a halál szól: Nem félsz az aratástól? És az, mint eddig — közömbösen mondja: Ez semmi. A halál hirtelen rémült arcot vág és remegő hangon szól: Mondd, ki vagy te? És az felel: „Én vagyok a bűn!” — Igen, a bűn erősebb, mint a halál, és ki szabadít meg a bűntől? Egyedül az, aki szemét arra a bénára függeszti, akit oda hoztak eléje, mert: „Ő szabadítja meg népét annak bűneitől.” (Máté 1 : 21.)

Úgy gondolom, hogy az a béna nem elégedett meg a múltjának regisztrálásával, hanem mélyen átérezte, hogy eddigi élete nagy tévedés volt és keserű bűnbánat hatotta át lelkét. Talán nem

hangosan, kimondott szavakban, de lélekben így szól Áhhoz, aki ágya mellett áll és vizsgálja őt: „Uram, te mindeneket tudsz, a múlt nem rejtély előtted és én nem igyekszem szépíteni azt, sőt igaz, komoly és mély bánatot érzek bűneim felett. Éri a bűneimet, melyek nyomorúságom okozói, nem vehetem el magamtól, mert ahhoz erőfelen és gyenge vagyok, de te Úram megteheded ha úgy akarod, mert néked átadott minden hatalom. Úram, cselékedjél a te nagy irgalmasságod szerint velem!” — És ekkor az Úr így szól hozzá: „Fiam, megbocsáttattak a te bűneid!” A Jézus elvette a bűneit és ezzel csodáknak csodája történt vele. Az elapadt életerő visszatért a testébe. Vette az ő ágát és elment.

Betegségünknek nagyon gyakran bűn az okozója. Ha le tudnók rakni bűneinket, velük együtt a betegségünk is elmúlana fölünk. Mik a szenvedélyeink? Mik az iszákos embernek az alkoholt utáni —, a paráznának a paráznaság, az uzsorásnak, tolvajnak, csalónak a kincs, a vágyon utáni vágya? Nem más, mint kínos lelki betegség, melynek a bűn a kórokozója. Aki meg akar ettől szabadulni, annak mindenek előtt a büntől kell megszabadulni, mert amíg attól nem szabad, rabja marad minden aljas, testét és lelkét roncsoló, fönkretevő szenvedélyének. De ki szabadít meg? Ki követi el rajtunk a csodák csodáját? Mi magunk ére képtelenek vagyunk. Rajtunk kívül álló erőnek kell azt elvégezni. Annak ki erősebb, mint a bűn, aki legyőzte a kísértő bünt künt a pusztában, a második Ádámnak, aki az Atyjának a hűségében megmarad mindvégig, egészen a kereszthalálig.

Kedves Olvasóm! Te is beteg vagy. Lehet, hogy betegségedet nem hívják tuberkolózisnak, vagy epilepsziának, vagy reumának; sőt lehet, hogy tested egészen ép és nincs semmi fogyat-

kozása és mégis a szenvedélyeknek lelki defektusoknak valamelyikétől bizonytal nem vagy ment. Talán jelenleg úgy hívják: „csekély hiba”. A kicsinyből lesz a nagy. Azért mielőtt nálalokozóvá növekednék, igyekezzél megszabadulni attól azáltal, hogy eljössz Áhhoz, aki erősebb a bűnénél, a csodaorvosok nagy Mesteréhez, Jézushoz. És lehet, hogy ez a kicsiny, igénytelen, de fönrekvésében és hangjában komoly figgelmeztetés olyannak kezébe kerül, akit testileg-lelkileg bűnává tett a bűn. A remény sugarával szeretnék a te beteg ágyadhoz közelíteni, melyhez száz kínos bilincsel kovácsolt a bűn. Van-e számodra megmentés? Van-e valahol életerő még a te számodra is. Ha tudnál sírni bűneid felett és tudnál hinni abban, aki azt mondotta a gutaütöttnek: „Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat és eredj haza”, (Márk 2 : 11.) — úgy, az életerő, a testnek megújódása nem volna valami messze tőled. Az évszázadok folyamán sokan vették már a nyoszolyájukat és kelttek fel ép testtel miután a nagy Gyógyító levette róluk a bűneiket. Miért volnál te kivétel? Az Úr Jézus téged nem szeret kevésbé. Naggyobbak talán a bűneid? Naggyobb algha lesz, mint azé a latoré volt, aki ott kínlódott a keresztra tözomszédságában. És mit mondott neki, mit cselekedett vele az Úr? Levette róla az ő bűneit, csodálatosan meggyógyította és ajándékol adta neki az örökéletet. Erzed, hogy beteg vagy és vágyakozol a csodagyógyulás után? Az irgalom még el nem fogyott, csak jöjj és mond: „Nagy Mester gyógyítsál meg engem!” És ő szívedre helyezi kezét és abban a pillanatban érezni fogod, hogy új erő száll a lelkedbe.

Hegyháti.

Stanley M., a színész.

2. A kereszthez vezető út.

Úgy látszott, mintha abban az évben (1833.) minden szerencsés körülmény összejátszott volna avégre, hogy a fiatal, 24 éves Stanley igen boldog emberré legyen, kinek minden vágya teljesedik. Mert alig, hogy megérkezett kedvelt városába Edingburghba, ott megismerkedett egy jó családból való ifjú nővel, ki viszonzta szeretetét és reábizta életét. Végtelen boldognak érezte magát. Isten azonban ezt a házassági viszonyt fel akarta használni saját békeséges gondolatainak dicsőséges megvalósítására, melyek természetesen Stanley gondolataival homlokegyenes ellentétben állottak.

Nejének egyik fivére, igen derék, ifjú orvos, a keletindiai hadsereg szolgálatában, fényes fizetéssel Indiába távozott. Ott, a pogány, sötét országban találta meg a kiváló férfiú azt a drágagyöngyöt, melyet felvilágosodott hazájában megvetéssel került; és amidőn megtalálta, elment, eladta mindenét, amiye volt, hogy megvehesse azt

a drágagyöngyöt. Komoly keresztyén volt s bár orvosi hivatásához hű maradt, sokak számára lehetett útmutató az örök életre. Nem csodálhatjuk tehát, hogy meglehetősen szeretettel, kitartó imával és az Úrhoz hivatató leveleivel igyekezett Edingburghban lakó szeretteit megnyerni. Annak számára, kiből ő maga is oly kimondhatatlan üdvösséget talált. Nem jött pósta Indiából, anélkül, hogy tőle megleghangú levelet ne hozott volna a családja körébe, telve gyengéd kérdésekkel az iránt, hogy fogadnák be az Úr Jézust. Ezek a levelek annyira magukon viselték a buzgó szeretetnek és képmutatás nélküli őszinteségnek helyegét, hogy nem maradhattak hatás nélkül. Eleinte idegenkedéssel és kellemetlen érzésekkel, később érdeklődéssel és gondolkozva, végül félreismerhetetlen, mély megindultsággal fogadták és olvasták a családban a távolról érkezett leveleket. Egy éven belül Stanley feleségének nagy családjában minden tag megyért. E háznak szelleme egész alapjában megváltozott.

Stanleynek a dolgok ilyen fordulása épen nem tetszett, annál kevésbé, mert saját feleségét is magával ragadta az az áldásáradat, mely új

A hajadon legszebb hívatása.

„Aki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében.” I. Kor. 7 : 34.

Minden korszakban és nemzetségben méltányolták az ifjú hajadont, mint az emberiség kifakadó virágbimbóját. E körül fűződik a költészetnek teljes koszorúja. Ez volt a nemes művészetnek mindig a legkedveltebb tárgya, amelyben az a tisztaság, a szerénység és alázatosság jelképét ábrázolta, mint a finom, gyöngéd virág, mely érintetlen állapotában a környezetének gyönyörűsége.

Ez összhangban van a szentírással is. Azok az Istennek szentelt hajadonok, kiket az Isten igéjéből ismerünk, nem dicső, nagy alkotások által fénylenek, de örök hírnevüket nemes, nőies jelleműeknek, belső lényűeknek, az Úrral való szoros lelki viszonyuknak köszönhetik. Tekintsünk csak voltaképpen a bethániai testvérpárra és emeljük ki Máriát. Ő az Úr Jézus lábainál ült. Egész vágyakozó lelkét neki szenteli, igéit, Szellemét magába szívja, az égi kincseket felhalmozza, gyűjti. Ő ott az Úrnál mindenre kap vigaszt, tanácsot, felépülést. De Mária ügyel is arra, hogy ebből a fakadó életerőből egy csepp se vesszen kárba, amiért teljesen Mesterére irányítja a figyelmét. Igéi megfestesültek benne és az Úr iránt tevékeny szeretetet gyűjtöttek lelkében. Az iránla való szeretetet bizonyítja az a szolgálat, midőn az Úr Jézust azzal a drága nárdussal megkenté és hajával szárította. Mily alázatos szolgálat tőle, ki finom tapintattal Jézus nehéz küzdelmeit már előre sejtette, persze nem az egész mélységében és nagyságában, de mégis — megérezte. Mária mindezt csak vett az Úrtól és lelki kincseket

gyűjtött, melyeket a rozsdá és a moly meg nem emészthetnek. Amidőn azonban megnyílnak szemei és átlátja, hogy Mestere nehéz órák, egy válságos fordulópont előtt áll, szíve nemcsak hálaival és részvétellel telik meg az Úr iránt, hanem most nála is bekövetkezik az a nevezetes fordulat. Most ő lesz az adakozó. Lelke indíttatására azt az illatos kenetet nyújtja az Úrnak, melynek illatától megtelik az egész ház. Igen, egész tette illatozik odaadó szeretettől. Itt Pál apostol szavai érvényesülnek: „Aki nem ment férjhez az Úr dolgaira visel gondot.” Nem az a kérdés, ki megy férjhez, ki nem; mért asszony is lehet az Úrnak szentelt életet. De ő le van kötve férjéhez, gyermekeihez, a háztartáshoz. Egyszóval: a földi dolgok sokkal több munkát és elfoglaltságot adnak neki, hogysem rendelkezhetnék idejével szabadon, úgy, mint egy hajadon, ki gondját az Úr országára és annak dolgaira irányíthatja.

Az első keresztyén gyülekezetekben egészen természetes volt, hogy a hajadon teljesen az Úr szolgálatában állt. Nem kellett őt erre tanítani. Az igazi megtérésnek ez volt a jele. Főgondjuk az Úr országáért való munka volt. Szolgálták az özvegyeket, árvákat, szegényeket és betegeket. Az akkori gyülekezetekben élő hitű keresztyének voltak; ott férfi és nő ifjú és hajadon égyaránt szeretettel és odaadással versengtek az Úr dolgaiban.

De nézzük a mai ifjúsági-életünket. Lehet-e azt a mondást a mai kor leányaira alkalmazni, hogy ők „az Úr dolgaira viselnek gondot”? Gondolunk-e néha arra: mi volna a kötelességünk; gondoltunk-e már üdvösségünk elnyerésére? Hát az Úr országának terjesztésére...?

Milyen ritka jelenség mai nap, egy szelid, csendes, az Úrnak szentelt hajadon!

életet fakasztott családjában. A határozott hitelenségnek azok a tanai, melyeket York-ban, az említett barátjával való érintkezés következtében szívott magába, sokkal frissebbek és erőteljesebbek voltak benne, hogysem ki ne kelt volna az általa kigúnyolt „kegyeskedés” ellen. Ellenállása szívósnak mondható. Ha a dolgokról családja körében esett szó, úgy a hitelenség bizonyítékai-val érvelt ellenük s neveltségessé tette azokat. Elméje és élcességé ebben gazdag mértékben támogatták. S mégis, aki értett ahhoz, hogy Stanleyt alaposabb vizsgálat alá vegye, az észrevehette, mennyire nem győzik meg őt magát sem a hitelenség érvei s nem elégíti ki élcességének ereje. Titokban fel-felmerült előtte a kérdés: Hogyan? ha mégis Indiában levő sógorának s nem neki volna igaza? Nyugtalanodott s nem egy órát töltött komoly töprengéssel. Szívének természetes keménysége lépésről-lépésre engedett és egymás után adta fel azokat az ellenálló védbástyákat, melyeket a bűn állított fel lelkében az isteni igazság ellen.

A belsejében végbement titokzatos változás az által jutott nyilvánosságra legelőbb, hogy hoz-

zártartozóit, kik ha bátorok voltak vele a lelkiüdvösségről beszélni, többé nem gúnyolta ki. Isten és az Ő országának ügye iránt félreismerhetetlen tiszteletet kezdett tanúsítani. Lépésről-lépésre hialadt előbbre. Az istentiszteleteket újra látogatni kezdte s végre bevezették Stanley-ék saját házukban az esti áhitatot imával és bibliaolvasással. Azokból a szerepekből, melyeket a színpadon játszott, kiküszöbölt már most minden káromló szót minden tiszteletlen vagy frivol kifejezést. Nyilvánvaló volt, hogy az a férfi, ki eddig rejtett örömmel tűrte meg az igazságtalanságot, azt most gyűlöli és szívében elítéli. Lelki állapota hajnalpirkadáshoz hasonlított. Még küzdött benne egymás ellen, az új világosság és a sűrű sötétség, de ő maga a teljes napvilág felé törekedett. Eleinte jó elhatározásokkal és saját akaratának erejével igyekezett eleget tenni Isten szent törvényének, de minél komolyabban óhajtott a jót, annál inkább tapasztalta meg, hogy a rossz ragad hozzá; minél inkább törekedett magát kiszabadítani a gonosz hálójából a saját erejével, annál inkább úgy látszott, hogy szíve köré tekeredik az a háló. A jelenlevő bűneivel való küzde-

Tekintsünk a világi fiatalságra, mely nem törődik az Úrral és az ő országával!

Az ő gondoljai e világ élvezetei. A fiatal szívben a hiúság, emberi testvágy, mulatóvágy és más hasonló dolgok uralkodnak, amik nem engedik, hogy a lélek magasabb gondolatokra emelkedjék, békeséghez, igazi boldogsághoz jusson.

Oh, mily nagy hatalmat gyakorol ma a női hiúság épen az ifjú szívekre. A hiúságból ered a tetszésvágy. Hány fiatal leány elmélikedik egész nap azon, hogy ebben, vagy abban a ruhában hogy fog tetszeni. Itt, vagy ott milyen benyomást fog gyakorolni szépségével és külsejével. Pedig a belső szépség, a lélek nemessége az igazán értékes. Ha tudná az ifjú szív, hogy az a bűn, a külső tetszelgés és feltűnés mennyire kárára van, mennyire elválasztja őt Istentől, bizonyára megszegyenülve, bűnbánólag térne meg Úrához és Megváltójához. És mégis, milyen örömet okoz némely ifjú léleknek, ha tudva, vagy tudatlanul célját elérte, t. i. ha tetszést aratott. De ez az öröm csak pillanatnyi, mert szívét, mint minden világi öröm ki nem elégíti és csakhamar szomorúság és keserűség váltja fel az örömet.

Bár megismerné minden fiatal leány, hogy mennyei Atyánk nagy szeretetével életútunkat átgondolta és ha Őreá bizzuk magunkat, már e földön teljes megelégedést és boldogságot nyerünk Tőle. De az ember olyan, mint a févelgyő juh: «Ki-ki az ő saját útjára tért» (Ezs. 53:6) saját akarata szerint cselekszik és így mély sebeket ver önönmagán.

Vajjon mit jelent az a szó, hogy az Úr dolgaira viselj gondot? Pál apostol minden esetre elsősorban azt jelzi: viselj gondot a saját lelkedről, hogy szíved Isten hajléka legyen. Az pedig úgy lehetséges, hogy ha saját útainkat feladjuk

lemben, lelke elé állottak a múltban elkövetett bűnei is. Érzületvilágában mindig nagyobb és féltelmetesebb lett a bonyodalom. Ha nem tudott úrrá lenni jelenlevő bűnei felett, hogy tehetné jóvá a múltban felhalmozott hibáit, vétkeit? Hol talál szabadítást ebből a rettenetes felelmetes labirintusból?

Isten igéje felelt zaklatott lelke kérdéseire. Ezt az igét most már a segítség után epekedő bűnös érzületével olvasta s az ilyen érzület könnyen rátalál az üdvösség nyomaira. Csodálkozással és növekedő elragadtatással olvasott Isten szeretetéről, mely meg akar bocsátani a bűnösnek. Megragadta lelkét Istennek szent báránya, ki magára vette a világ bűneit; — az a vér, mely megtisztít minden szennytől; — a hit, mely megigazít; — a Szentlélek, ki megújítja a szívet és képesít minden jó cselekedetre. Mindezt a fuldokló gyorsaságával ragadta meg hittel és felettébb boldog volt Istenében.

Már 1836. december 25-én ezt írhatta naplójába: «Karácsony szent éjszakája van. Elhatározásom az, hogy Isten kegyelméből ezentúl új életet éljek és hogy Krisztusban új teremtés leszek. Oh, erősítse meg az Úr végtelen irgalmá-

és bűneinket megbánva, azokat a keresztfán függő Megváltóhoz hozzuk, ki kész megbocsátani és minket tisztán és fedhetetlenül megtartani, hogy minden gondolatunk, kívánságunk, reménységünk az Úrra irányuljon. Ez legyen az első és legfőbb gondja keresztyén leányainknak. És ha az Úr azt mondja: «Boldogok a tisztaszívűek, mert Ők az Istent meglátják» — nem volna-e fontos, hogy az ilyen boldogság után törekvő lelkeknek az ifjúság álljon az élén? Ez legyen éjjel-nappal a legfőbb gondunk! Az a fiatal, kinek az lesz a legfőbb gondja, hogy teste, lelke, minden tette és gondolata az Úré legyen, az lesz a legszebb, a leg-nemesebb jellem, amivé a Szentlélek már itt a földön fogja átalakítani.

Adjátok át magatokat drága Mesterünknek, ki bűneinket magára vette, éreftünk a keresztfán vérezett és ki nagy szeretetével, az odaadó, alázatos lelket saját képmására alakítja, hogy „leggyünk fedhetetlenek, tiszták, Istennek szeplőtelen gyermekei, az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között ragyogjunk, mint csillagok a világban.» (Fil. 2:15.)

Dr. P-né.

KÜZDELEM A SZOCIÁLIS BAJOK ELLEN.

Ki az igazi bűnös?

Három fiatal ember, 16–18 évesek, manheimi (Németország) jómódú, előkelő családok gyermekei, borzasztó bűnre vetemedtek. Egy autó tulajdonost s annak kocsivezetőjét agyonlőtték, oly célból, hogy az autót hatalmukba kerítve, Törökországba s Ázsiába szökhessenek, mert

ban és kegyelmében ezt az elhatározást bennem a mi Úrunk Jézus Krisztus által. Amen.» Egy évvel utóbb 1837. december végén, ugyanabban a naplóban ezeket találjuk: «Az év véget ért. Fájdalmas változást hozott magával a mi körünkbe, mert drága napam bement örök nyugalomába, a Jézusban. Maradjon ennek hatása mindnyájunk szívében kitörölhetetlen és munkálja bennünk mély és maradandó bűnbánat gyümölcsét, hogy így magunk is alkalmasakká váljunk saját végünkre. Hálát adok Istennek határtalan irgalmáért, melyet lelkem iránt tanúsított. Az az elhatározás, melyre év elején elszántam magam, minden bűnöm ellenére, mely újból és újból a porba akart rántani, szilárd maradt bennem. Örökké magasztalom Úramat, Üdvözítőmet azért, hogyhinni tudom, hogy új teremtés vagyok. Adjon Ő nekem, szent nevéért erőt és kegyelmet arra, hogy hű maradjak mindvégig és növekedjem a belső emberben, miglen bemehelek áldott Megváltóm örök nyugalomába.»

Stanley, az edinburgi Király-színház kedvelt színésze Isten kegyelméből eljutott Megváltójának keresztyéhez.

• (Folyt. köv.)

odahaza elviselhetetlen volt számukra az élet. Mindhárom fiatalember középiskolai tanuló volt.

Intelligens, előkelő, jómódú szülők, középiskolás gyermekei hogyan vetemedhetnek ilyen bűnre, ilyen gaztettre?

Mi ennek oka?

Az egyik fiú nagyapja, nagybátyja és nagynénje elmebetegségben halt meg. Apja, ki idegbetegség miatt idő előtt nyugdíjaztatott, fiát vérséssel nevelte.

A másik fiú édesanya nélkül nevelkedett s mivel apja másfelé volt elfoglalva, magára hagyatva úgy nőtt fel, mint a vadvirág; nem gondozta — nem törődött vele senki.

A harmadik korán vesztette el apját. Anyja teljesen ferdén nevelte, elkényeztette.

Mindhárom fiatalember rossz társaságba keveredett s szorgalmasan jártak a *moziba, korcsmába s bordély-házba*.

Az egyiknek apja sirva mondta, hogy fia jó gyermek volt, nem érti, hogy hogyan tehetett ilyesmit. Pap és tanító is egyformán dicsérte a fiút, milyen jó tanuló volt s hogy szerette a zenét! Senki sem hitte volna, hogy ilyesmire képes legyen.

Hol keressük tulajdonképen az elkövetett szörnyített okát?

Az egyik fiú azt mondta: „Egy magában álló autót akartunk szerezni s azon elszökni, amint azt a moziban többször láttuk.”

Két órával a tett elkövetése előtt 3 üveg bort ittak. Nagyon jól tudjuk, hogy az mit jelent. De a bíróság s az ügyész erre nem voltak tekintettel; valamint arra sem, hogy családi terheltégről, idegbetegségről, rossz nevelésről van szó. A bíróság a rideg törvény betűjéhez ragaszkodva, 15 évi börtönre ítélte a három fiatalembert s nem vett tekintetbe semmiféle enyhítő körülményt.

A három fiatal bűnös az ítélet kihirdetésekor testileg, lelkileg összetörten sirva fakadt. Az emberi társadalom kizárta őket magából s sokan azt mondták: úgy kell nekik!

De arra nem gondoltak, hogy mi az okozati összefüggés a bűn és következményei között és, hogy ki tulajdonképen az igazi bűnös?

Ha erre gondoltak volna, akkor rá kellett volna eszmélniök a következőkre:

1. Az a bűnös, aki elmebeteg, terhelt családból származik s mégis családot alapít.

2. Az a bűnös, aki ezeket a fiatal embereket helytelenül nevelte.

3. A lelkiismeretlen film-dráma írók és mozi tulajdonosok az igazi bűnösök, mert megrontják mindkét nembeli ifjúságot, megméltelyezik gondolatvilágjukat.

4. Az igazi bűnösök az alkohol-kapitalisták, a sör és pirituszgyárosok s bordélyház tulajdonosok, akik azt a mérgező italt szállították, mely a három fiatalembert megfosztotta a józan belátástól, mely vadállati ösztönöket váltott ki belőlük, hogy műveltségük, származásuk dacára is, elkö-

vethettek ilyen borzalmas tettet. A három fiatal ember a börtönbe került. De akik millió és millió ember szerencsését, boldogságát, családi életét, békességét, pénzét és egészségét rabolják el s ezúton milliókat szereznek, azok szabadon járnak kelnek, sőt általános tiszteletnek örvendeznek. Pedig nem nehéz kitalálni, hogy kik az igazi bűnösök!

A „Rettung“ nyomán

W. J.

KÜLÖNFÉLÉK.

Szociális bajok elleni küzdelem. Lapunk ezentúl állandó rovatot nyit az *alkohol* és a *nemi kicsapongás* elleni küzdelemre. Az alkohol ellen a „Kék-kereszt“ egyesületi munka irányul, míg a nemi kicsapongás ellen a „Fehér-kereszt“ egyesület küzd. Mindkét egyesületbeli munkakört *Wallrabenstein* Jakab lelkész-testvérünk van hivatva szolgálni gyülekezeteinkben s hazánkban. E két munkaágat a methodista egyház azért karolja fel, hogy e téren is pótolja a mulasztásokat s mentsen lelkeket a Jézus Krisztus egyháza számára.

Dr. Clark F. Magyarországon. Megírtuk a múlt számunkban, hogy dr. Clark, amerikai lelkész, az E. C. szövetség alapítója és a világ-szövetség jelenlegi elnöke, e hó elején hazánkban járt, immár harmadizben. Egy vidéki városban is tartott előadást. Erre az előadásra az egyik államsegélyes egyház igazgató-lelkésze, sőt a püspöke is, odaigérték az összejevetelt rendező keresztyén szövetségnek az egyház egyik tekintélyes iskolai disztermét. De, szinte az utolsó pillanatban kénytelen volt az említett keresztyén szövetség az egyik szálloda nagytermét kibérelni dr. Clark előadása számára, mert az államsegélyes egyház hitetlen prezbiteriuma és „világi“ vezetősége *Nem engedte (!)*, hogy akár az igazgató-lelkész akár a püspök — : szavának úra legyen. Hová jutnak azok az „egyházak“, melyekben a hitetlen „egyháztagok“-nak ilyen szörnyű hatalma van a dolgok intézésében s hová — azok az egyesületek, melyek felemás igába rekesztettek azokkal, kiket ilyen hitetlen prezbiterium és világi vezetőség kormányoz? Clark dr., Istennek minnkában megöszült szolgálója különben, nem először részesült ilyen kellemes „megfiszeltetés“-ben. Két évvel ezelőtt Jugoszláviában, az egyik államegyházbeli gyülekezet helyettes-lelkésze megtiltotta neki a szép nagy templom küszöbének átlépését és a szolgabírósgot uszította ellene, nagy tapintattal és pasztorális prudenciával.

Egyház és szekta. Sokan, még az úgy nevezett „szakértők“ között is, csak úgy dobálóznak ezzel a két kifejezéssel, mintha nem is volnának tisztában azok jelentésével. Mi tehát az egyház s mi a szekta? Az egyház nem valami külső szervezet, hanem belső, lelki kapocs. Kapcsolata az igazán hívőknek Krisztushoz és egymás között; vagy más szóval: az egyház, a szenteknek egysége. Egyház tehát nincs több, csak

egy van. A ki tehát egyházakról beszél, az fából csinál vaskarikát. Mert a Krisztushoz való benső kapcsolat nem történhetik többféleképen. Vagy összekötésben vagyok vele, vagy nem. A ki Krisztustól tér el s más valaki körül csoportosul, mint központ körül, legyen az bár próféta, vagy apostol, pápa, vagy patriarka, reformátor, vagy Istennek választott embere és küldötte, az alkot szektát mindazokkal egyetemben, kik vele tartanak. Azért óv Pál oly buzgón a pártoskodásoktól s figyelmeztet arra, hogy Istennek minden szolgálja a köz javára küldetett, nem pedig arra, hogy emberek mellettük, vagy ellenük foglalva állást, a szektálkodásba essenek. I. Kor. 3:21-22. Az emberekkel való dicsekedés tehát a szektálkodás. Jó volna, ha ezt az igazságot egyszer alaposan megszívlelnék azok a nagy, államilag elismert és „köztiszteletben” álló felekezettek, melyek az államilag el nem ismert, szabad alakulatokra olyan könnyen és gyorsan sűtik rá a „szekta” bélyegét.

Orosz asszonyok magyar táborban.

Nagy nyomorban vannak azok a szegény orosz nők, kiket Oroszországból hazatért hadifoglyaink hoztak magukkal és hagytak el hűtlenül, miután egy ideig együtt éltek velük itteni új hazájukban. Kormányunk ezeket a férjeiktől hűtlenül elhagyott, védtelen és szerencsétlen nőket Jászberényben gyűjti össze, egy számukra készült közös táborba. Methodista missziókra itt ismét szép munka vár, az, hogy az evangéliom vigasztalását elvigye ezekhez a szegény, eltaszított, sokaktól figyelembe sem vett nőkhöz. A kormány illetékes közegeivel való érintkezés és a szükséges engedélyek elnyerése után, fel akarjuk őket keresni s megfelelő lelki gondozásban részesíteni.

Áttérők gazdag anyagi támogatása.

Szinte nevetséges, hogy még mindig vannak komoly emberek, kik el tudják hitetni magukkal, hogy — amint ezt az egyik protestáns gyülekezet „kérő szavá”-ban olvassuk — „a methodisták az áttérőket anyagilag is gazdagon segélyezik”. Csak nem gondolják komolyan, hogy a methodisták úgy veszik pénzen a tagokat! Akkor ugyan több tagjuk lehetne hamarosan, mint az államsegélyes gyülekezeteknek! De mi hasznuk volna az ilyen „anyagilag gazdagon segélyezett” tagokkal? Nem gondolják a tisztelt úrak, hogy okos ember így nem gazdálkodik? Mert ilyen pénzkidobással nem építhetné magát senki, csak tegfeljebb tönkre tehetné magát. De hát, ha ebben a módszerben vélik feltalálni az államsegélyes gyülekezetek a methodizmus nagy előnyeit velük szemben, hát miért nem követik ők is e módszert, hisz ők még könnyebben tehetnék, hogy az áttérőket gazdagon segélyezik, mert nekik nemcsak az az összeg áll rendelkezésre, a mit hívők önkéntes adományai nyerne, mint a methodistáknak, hanem még az is, a mit „egyházi adó” címén kírónak, végrehajtás útján behajtanak, táncvigalma, műkedvelő-előadások rendezéséből vételeznek be (lásd a Bibliaolvasó Kalauz márc. 27. jegyzetét!) és főként, a mit az államtól segélyképen kapnak. És, ha a methodisták igazán gazdagon

segélyezik a hozzá áttérőket, hogyan van, hogy ezek a megvásárolt, pénzéhes tagok egyszerre adakozók lesznek, mihelyst methodisták, úgy, hogy pl. egy 15 szegény sorsú tagból álló gyülekezetben csak az egy aratási hálaadó innepély perselye meghaladta a 13000 koronát?

Az oroszországi nyomorúság. Dr. Nansen Frietjoff, a sarkkutató, bizonyára eléggé megbízható egyéniség, úgy, hogy személyes tapasztalatain alapuló tudósításának valóságában nincs okunk kételkedni. Ez év január 30-án érkezett Oroszországból Londonba, hol a világsajtónak ezeket adta át: „Arra már megkéstünk, hogy megmentünk az embereket Oroszországban. Bármi is történjék, millió számra fognak meghalni. Az állatok általában elpusztulnak s ha közbe nem lépnek, nem fog megmaradni egy házi állat sem... Az bizonyos, hogy lehet beszélni a háború borzalmairól de ezek az emberek hetek- és hónapok számára kínlódnak, még mielőtt meghalának. Testük már csupán csont és bőr... Az éhezők sok helyen megeszik a hullákat is, de Szamara vidékén már egymást kezdték leölni az emberek”.

VASÁRNAPI ISKOLA

Mcoster
Könnyebben elszakít egy istentelen tiz hívőt, mintsem, hogy száz Krisztusban hívő egy hitelent Istenhez vezesse.

Egy jámbor földművesnek egyetlen fia volt, akit nagyon szeretett. Szomorúan tapasztalta, hogy akit annyira szeret, rossz társaságba keveredik és istentelen barátokkal társalog. Ezért egy napon így intette őt: «Fiam, fiam, őrizkedjél a rossz és istentelen társaságtól, mert majd téged is magukkal rántanak azok a rossz pajtások.» De a fiu megnyugtatólag mondá: «Ne félj atyám, nem rontanak azok meg engem, sőt azért járok velük, hogy a javulás útjára tereljem őket.» Az atya behoztatni iparkodott fiának, hogy ez mennyire lehetetlen és hogy erről meggyőzze őt, a mindennapi életből vett példákkal érvelt. «Jőjj velem, elmegyünk almát szedni, a gyümölcsösöskertbe» szolt az apa. Amint a kert közelébe értek, már messziről mosolygott feléjük az almafának szép gyümölcse. Aztán, odaérkezve mindjárt a szedéshez fogtak és a magukkal hozott kosárba, az almáknak a legszebbjeit rakták be. Mikor a kosár már majdnem tele volt, lehajolt az apa és a földön fekvő, hullott almák közül is egy férges és félig rothadt almát vett föl és a többi közé tette. A fiu nagy csodálkozással nézte végig atyjának tettét. «Atyám, ez az alma el fogja rontani a többi almát is.» De ő fia vállára tette kezét és kérdé: «Mit árthat ezeknek a jó gyümölcsöknek egy rossz?» A fiu pedig értelmesen felelt: «Ettől a többi jó is mind elromlik.» Így tudta az apa behoztatni fiának, hogy egy rossz könnyebben elront száz jót, mint száz jó csak egyet is megtudna javítani. A fiu okult e példából és elhagyta a rossz társaságot, mert megtudta, hogy neki ez csak kárára van.

Ford.: A.

| |
|-------------------------------------|
| BIBLIAOLVASÓ KALAUZ |
| a Szentírás naponkénti olvasásához. |

Feltámadás és örökélet.

Csütörtök, március 16. Az evangéliomhoz a feltámadás is hozzátartozik. I. Kor. 15 : 1—4. Van-
nak emberek, kik hívőknek tartják magukat és azt mond-
ják, hogy ők az evangéliumot elfogadják igazságnak, de
a feltámadást nem tartják az evangéliomhoz tartozó dol-
goknak és annak más értelmezést adnak, mint az evan-
géliom. Pál itt világosan kimondja, hogy ő azt adja a
hívők elé, amit maga is úgy vett, nemcsak emberektől,
hanem magától az Úrtól. Gal. 1 : 11—12. És ehhez a
feltámadás is hozzátartozik (4. vers). Az Írás az Úr Jézus
halálát, temetését és föltámadását évszázadokkal azelőtt,
hogy ezek bekövetkeztek, mind megjövendölte s azok be-
teljesedésével igaznak bizonyult. Ezs. 53 : 8—9.; Zsolt.
16 : 10. Vagy az egész evangéliom a tied hit által, vagy
semmi. Óvakodjál az evangéliom megcsönkítésétől!

**Péntek, március 17. A feltámadásnak szem-
tanú!** I. Kor. 15:5—8 Nincs történelmi esemény, melynek
valódiságát annyi szemtanú bizonyítaná, mint az Úr Jézus
feltámadását. És ezek a szemtanúk, akkor, mikor Pál 57-
ben Kr. ú. a korinthusi levelet írta, még nagybbrészt
életben is voltak (6) úgy, hogy akárki megkérdezheté tő-
lük, hogy hogyan éltek át a feltámadás igazságát. De az
itt felsoroltakon kívül mások is találkoztak az Úrral a
feltámadás után. Pl. Mária és az emausi tanítványok.
És az Úr Jézus egyeseknek többször is megjelent feltá-
madása után. (Luk. 24 : 34.; Ján. 20 : 19.; 26.; 21 : 1.;
Luk. 24 : 50.) Ez a gyakori megjelenés kizárja a tévedés
lehetőségét. S hogy mégis oly kevesen hisznek a feltáma-
dásban, a sok szemtanú bizonyítéka ellenére, ennek oka
abban van, hogy az emberek nem akarnak következtetle-
nek lenni. Már pedig, ha a feltámadás igazságát elfogad-
ják, akkor az evangéliomot és a keresztyénséget is komo-
lyan kell venniök. Ezt pedig nem akarják. Te akarod?

**Szombat, március 18. Pál megtérése is bizo-
nyítja az Úr feltámadását.** I. Kor. 15 : 9—11.
Ha a feltámadott Úr Jézus nem jelent volna meg az apos-
tolnak, akkor ő nem lett volna azzá, amivé lett. S mégis
az Úrnak hozzá való nagy kegyelme nem teszi elbizako-
dottá, hanem inkább megalázza, ha arra gondol, hogy
honnan emelte őt fel az Úr. Az, hogy kegyelemben ré-
szesültünk, minket sem tehet kevélyekké, hanem inkább
arra indíthat, hogy megemlékezzünk arról, mik, kik és hol
voltunk, amikor még a kegyelmet nem fogadtuk el. S, ha
te még most is vissza útasítanád Istennek, a feltámadott
Úr Jézus által neked is nyújtott kegyelmét, gondold meg :
Az, ki egy üldöző Saulusból hitvalló Pál apostolt nevelt,
a te életedben is ilyen dicső fordulatot és változást fog
létrehozni.

**Vasárnap, március 19. A Jézus feltámadása
nélkül hiábavaló a keresztyének hite.** I. Kor. 15 : 12-19.
Az evangéliom hirdetése Jézus halálán és feltámadásán
alapszik. Ha ő nem támadt fel, akkor nem lehetünk bizo-
losak abban, hogy legyőzte a bűnt és a halált. S, ha va-
laki azt mondja, de a keresztyén élet úgy is szép és ér-
demes az életre, ha utána nem is következik az örök-
élet, úgy Pál erre azt válaszolná, hogy olyan élet, melynek
végén feltámadás nélkül ott van az értelmetlen semmi-
ségbe való belesüllyedés, nem érdemes arra az önmegeta-

adásra és világmegvetésre, ami az igazi keresztyén éle-
tét jellemzi (12.). Vigyazzunk, hogy Isten hamis bizony-
ságtévői ne legyünk, ami nemcsak abban áll, hogy bizo-
nyos igazságokat tagadunk, hanem abban is, hogy elhall-
gatjuk, vagy kikerüljük azokat.

**Hétfő, március 20. Az Úr Jézus feltámadása
nekünk váltáságot és életet jelent.** I. Kor. 15 : 20—22.
Miként Ádám a bűnbeesés okozója, úgy Krisztus a sza-
badság szerzője, amint Ádám által halál jött a világba,
úgy Krisztus által élet és üdvösség tér mindazokra, kik
Őt befogadják. Krisztus után tehát mindenki feltámad fel-
támad, jó és gonosz egyaránt. Ő a zsengeje, első gyü-
mölése a feltámadásban azoknak, kik elhaltak. Igaz, hogy
előtte már mások is támadtak fel a halálból. Így a
szareptai özvegy fia, akit Illés próféta támasztott fel, (II.
Kir. 17 : 20—21.) vagy a naini ifjú, kit az Úr Jézus adott
vissza anyjának, vagy azok a szentek, kik az Úr Jézus
halálakor támadtak fel a megnyitkozott sírokból (Mt.
27 : 52—53.). De ezek újból meghaltak s várják testük
feltámadását. De az Úr Jézus nem a romlandó testtel tá-
madt fel s ennyiben ő lett a zsengeje azoknak akik fel-
támadtak.

**Kedd, március 21. Az élő Megváltó fogja
a világot meg is dicsőíteni és a fejlődést befejezni.**
I. Kor. 15 : 23—28. A test feltámadása megszabott rend-
ben történik. Első a Krisztus. Utána az igazi hívők fog-
nak feltámadni, ha Ő ismét eljön. (I. Thess. 4 : 16.; Jel.
20 : 4.) Ez az első feltámadás. (Jel. 20 : 5.) Azután jön a
„vég”, vagy „maradék” az általános feltámadás, minden
test feltámadása. Ez a második feltámadás, ítéletre szól
Mt. 25 : 32.; Jel. 20 : 12. Az első feltámadásból nem
jutnak a lelkek ítéletre, mert átmentek a halálból az
életre. Ján. 5 : 24. A két feltámadás közé esik az ezer-
éves birodalom. (24. vers; Jel. 20 : 4—6.) A légbeli ha-
talmakat és uralmukat (Ef. 6 : 11—12.) melyek most még
kísértenek bennünket, az Úr elfogja törölni. Addig az a
cél, hogy Krisztus legyen minden mindenekben. Kol. 3 :
11. De az utolsó cél, hogy Isten, az Atya legyen minden
mindenekben, hogy közvetlenül uralkodjék és közölje ma-
gát mindenkivel, mint egykor a paradicsomban. (28. vers.)
Te engedelmes és alárendelt vagy-e Neki? Tedd meg sza-
bad elhalálozásodból, még mielőtt egykor kényszerítettél
reá. Fil. 2 : 10.

**Szerda, március 22. Egyes keresztyének szo-
kása és Pál magatartása is feltételezi a feltámadást.**
I. Kor. 15 : 29—32. Voltak keresztyének, kik megkeresz-
telkedtek a halottaikért. Olyanok voltak ezek, kik életük-
ben megismerték, tán meg is kedvelték az evangéliomi
igazságot, de bizonyos okból, haláluk előtt már meg nem
keresztelkedhettek. Ilyenekért aztán a hozzátartozóik kö-
zül kereszteltette meg magát valaki, mintegy a meghalt
nevében és annak javára. Pál ezt a szokást nem helyesli,
de azt mondja, hogy ez is feltételezi a feltámadást, mert,
ha azok fel nem támadnának, akkor érdekükben nem
kellene semmit sem tenni. Hasonlókép, ha nem volna
feltámadás, neki az apostolnak sem volna érdemes annyira
szenvedés és nélkülözés terhét hordoznia, hanem azok
módjára kellene életét berendeznie, kik azt mondják :
„Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk.” Te milyen
mód és szokás szerint élsz?

**Csütörtök, március 23. Gonosz szokások
rontó hatása.** I. Kor. 15 : 33—34. A korinthusiak hitetle-
nekkel való túl-bizalmas érintkezés következtében jutot-
tak mindenféle téves nézetre. Ezért figyelmezteti őket az

apostol józanságra, ami abban áll, hogy nem vétkezünk. (34.) A mai nemzedék elferdültsége abban áll, hogy Isten igéjével ellentétben épen azokat nem tartja józanoknak, kik elvárják az Úrtól, hogy megtarthassa őket fedhetetlenségben és megőrizheti őket a büntől. Júdás lev. 24. vers.

Péntek, március 24. Példák a feltámadás megértésére. I. Kor. 15: 35—50. A legbölcsebb bölcs sem képes megmondani, hogyan megy végbe az a csoda, hogy a földbe vetett magból új élet kel ki, bár ezt a csodát tapasztalatból tudjuk. Így történik a feltámadással is. A romlandó test elvetetik, mint a vetőmag s ebből kél ki egy egészen másik test, a romolhatatlan „szellemi.” Már e földön is látunk különbséget test és test között. Más az embernek, más az állatnak, más a halaknak, más a madaraknak teste. Még nagyobb a különbség, ha a földi testeket égi testekkel hasonlítunk össze. Így csak természetes, hogy a feltámadásban magasabb rendű testet nyerünk, mint ami elvetett. A lepke is magasabb rendű életet él, mint a hernyó s mégis ebből támadt fel azzá. Mily dicső jövőnek nézel elébe!

Szombat, március 25. Az Úr visszajövetelével összefüggő elváltozása, a még akkor életben levő hívőknek. I. Kor. 15: 51—53 A hívők sorsa, kik megérik az Úr visszajövetelét, titok. De Pálnak van kijelentése e titokról. I. Thess. 4: 13—17. A hívők az Úr visszajövelekor nem fognak halált látni, hanem halandó testük csodálatos módon egyszerre átváltozik hálhatatlan lelki testté, amelyben az így elváltozott hívők azokkal egyetemben, kik már aludtak, de az „első feltámadásban” szintén magukra öltötték a romolhatatlan testet, az Úr elé fognak sietni a levegőben. Az események sorrendje a következő: Az Úrban elaludt hívők feltámadása. Az életben levő hívők átváltozása. Mindkettőjük elragadtatása az Úr elé I. Thess. 4: 17. Az elragadtatásra már az Ószövetségben is találunk példát. 1. Móz. 5: 24.; 2. Kir. 2: 11.; V. Móz. 34: 5—6.; v. ö. Mt. 17: 2—3. Azért: „Vigyázzatok és imádkozzatok!”

Vasárnap, márc. 26. A hívők diadalmi éneke. I. Kor. 15: 54—58. A halál fullánkja az, ami a halált oly keserűvé, nehezzé teszi. Ez a bűn és az a tudat, hogy a szent Istent megbántottuk és büntetésre méltókká tettük magunkat. Ha a bűn elvétetett, akkor a halál sem nehez már. Mert elveszett a fullánkja. „A bűn ereje a törvény.” Mert a törvény ismerteti meg velünk a bűnt és annak átkát. Ha a törvény elvétetett (Gal. 3: 13) az által, hogy Istenhez való viszonyunkat a gyermeki szeretet jellemzi, úgy a bűnre való legerősebb ösztön is elvétetett, s a lélek fél attól, hogy az Urat megbántsa. Az igazi keresztyén élete diadalmas élet. Nem az a rend, hogy a keresztyén mindig vissza-vissza esik a régi bűnökbe, hanem, hogy azokat legyőzze és győzelemről-győzelemre jusson. Így van-e ez nálad.

A levél befejezése.

Hétfő, március 27. Szeretetadomány a jeruzsálemi gyülekezet javára. I. Kor. 16: 1—4. A jeruzsálemi gyülekezet elszegényesedését tán a sok üldözés okozta. Lehet, hogy ehhez az ott élő vagyonközösség is hozzájárult. Pál megígérte a jeruzsálemi apostoloknak, hogy gondoskodni fog az ottani szegényekről. (Gal. 2: 10.) „A hétnek első napján”, amikor a gyülekezetek ünnepeltek, gyűjtötték össze a tagoktól, amit kinek-kinek sikerült a hét folyamán összegyűjteni. Tehát a po-

gányokból lett keresztyén gyülekezetek korán ünnepeltek a vasárnapot, a hét utolsó napja, szombat helyett. Itt, a gyülekezeti tagok szabad adakozásában van az Úr ügyének és egyházának egyedüli forrása az anyagi fedezetek előteremtéséhez, nem pedig egyházi adó kiadásában, államsegély elfogadásában, vagy pláne „jótekonycélú” táncvigalmak és színi-előadások rendezésében. Lehetetlen, hogy az Úr megáldhassa az így szerzett anyagi eszközöket és azokat a intézményeket, melyek ilyen eszközökkel dolgoznak.

Kedd, március 28. Az apostol látogatása Korinthusban. I. Kor. 16: 5—8. Az itt említett látogatást az apostol már a 4. fejezet 19. versében és 11: 31-ben is jelezte. Előzetesen más volt a terve. II. Kor. 1: 15. De az Úr vezette így. A 8. vers szerint ezt a levellet Efezusban, pünkösöd előtt írta Pál, valószínűleg 57-ben Kr. u. A keresztyén minden tervezettségére nézve áll, a mit Jak. 4: 13—15-ben említ. Légy megelégedett és csendes, ha az Úr keresztülhúzza terveidet. Róm. 8: 28.

Szerda, március 29. Nyitott kapu. I. Kor. 16: 9. Isten nyitja ki a szívek ajtaját. (Csel. 16: 14.) A szentlélek az ajtónálló, Ján. 10: 3. Persze az ördög sem nyugszik. Mt. 10: 22; 25. A keresztrefeszített követői hivata vannak a kereszt hordozására. Csel. 9: 16.

Csütörtök, március 30. Timotheus ajánlása. I. Kor. 16: 10—12. Timotheus, amint 4: 17-ből tudjuk. Eraszttal Macedóniába utazott és csak e levél megérkezése után juthatott el Korinthusba. Amint látszik, a Korinthusiak Apollóst hívták meg (12. v.) s azonban nem akart most odamenni, valószínűleg azért, mert az ő nevét is belekeverték a partoskodásokba. Azért attól lehetett tartani, hogy Timotheus, kit Pál Apollós helyébe küldött Korinthusba, az ottaniaknak kevésbé lesz kedvükre való, pláne, miután még elég fiatal is volt. (I. Tim. 4: 12.) Azért inti őket Pál: „Senki a ért őt meg ne vesse.” Te még nem voltál abban a vesélyben, hogy emberekre csüggeszkedtl s másokat ezáltal megvettél.

Péntek, március 31. Intések. I. Kor. 16: 13—18. A keresztyén az Úrnak harcosa. Azért néhány jellemző tulajdonságát említi itt Pál. Ezek: éberség („vigyázzatok”), állhatatosság, férfiaság, erő. A keresztyén élet-eleme a szeretet, mint a halnak a víz. A 15—18. említett három személy a levél átadója volt, kikől Pál apostol a korinthusi állapotok felől személyes beszámolót nyert.

Szombat, április 1. Üdvözlés és befejezés. I. Kor. 16: 19—24. A „szent csókolás”, mellyel a férfiak egymást és a nők is egymást üdvözölték (Róm. 16: 16.; 2. Kor. 13: 12.; 1. Pét. 5: 14.) a testvéri szeretet külső jele volt akkoriban. Ez megváltozhatik a kor és a helyzet szerint és képmutatással fajulhat, ha a külső jel megmarad a belső lényeg nélkül. (Júdás csókja.) Isten a szívét vizsgálja. Itt legyen meg az igazi testvéri szeretet. „Uram, engedd, hogy növekedjem a Te kegyelmedben, égőbb legyek a Te szerelmedben, míg majd nem látni rajtam mást, mint a Te ábrázatodat egyedül!”

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest. VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. esüt. d. u. 7 órakor biblióra; vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. sz. alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pénteken este 7 órakor és vasárnap délután 1/4 órakor.

Ginkota Ehmann-telep 8. barak 2. ajtó alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órakor.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7. kor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA, Dombóvár, Bezerédj-utca. 27 sz. Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.